

[Ingerlise Koefoed]

være nogle problemer med hensyn til at overføre danske dagblade til lydavis.

Ophavsretsspørgsmålet, som blev løst omkring de lokale lydavis, var et andet end ophavsretsspørgsmålet i forbindelse med lyd-dagblade, for i lyd-dagblade drejer det sig jo simpelt hen om, at man på den samme redaktion laver det samme stof i to forskellige udgaver. Spørgsmålet er, om det ikke er noget, der kan indgå i journalistkontrakter og sådan noget og høre med i det daglige arbejde. Det skal jeg i øvrigt ikke blande mig i, men det er klart, at der er brug for at undersøge det nærmere.

Jeg tror altså, det er meget vigtigt, at vi i hvert fald i kulturudvalget tager dette problem op til nøjere undersøgelse. Jeg håber også, at vi, ud over at vi allerede har fået et brev fra Blindesamfundet, igen denne gang i kulturudvalget får besøg af de blinde og svagsynede, for der er jo ikke nogen, der bedre end dem selv kan fortælle, hvilke behov de har informationsmæssigt, og jeg ved, at da vi sidste gang behandlede forslaget om en lokal lydavis og et særligt statstilskud til den, så var det faktisk organisationernes repræsentanter selv, som overbeviste folketingets kulturudvalg om, at det var rigtigt, at der var et behov, som det for os andre en gang imellem måske kan være lidt svært at forstå, hvad jeg kan høre af en del af debatten her.

Hr. Wilhjelm spurgte om forskellige ting. For det første var han inde på, at der nok også var andre ting, man burde kunne få på bånd, f. eks. Folketingstidende. Ja, det kan man da godt ønske sig, men jeg vil da sige, at jeg i hvert fald er orienteret om, at blinde, der ønsker f. eks. at få denne debat tilsendt, faktisk får den tilsendt på lydbånd, så muligheden eksisterer. Om der så skulle være nogle, der havde lyst til at have alle forhandlingerne liggende på bånd, kan jeg måske nok stille mig lidt tvivlende over for.

Der var et teknisk spørgsmål, nemlig om lydavis overhovedet kunne være funktionelle, om de blinde og svagsynede overhovedet ville kunne finde rundt i lydaviserne. Jeg mener, at man i hvert fald i de lokale lydavis har indbygget et register, en indholdsfortegnelse, med nogle forskellige signaler, der gør, at man kan finde frem til det stof, som man ønsker at finde frem til, hurtigt; men jeg skal i øvrigt ikke gøre mig klog på

de tekniske ting. Dem må vi se nærmere på. De meldinger, jeg har fået fra folk, der i øvrigt er interesseret i dette og har en meget stor interesse i, at det kommer igennem, siger, at det skulle kunne lade sig gøre, men det er klart – og det er der gjort opmærksom på i forslaget – at der kan være et spørgsmål om omfanget. Det er noget, vi må tage stilling til og diskutere med organisationerne. Vil de have reklamerne med, ønsker de annoncerne, ønsker de måske Kramboden, men ikke andre annoncer, hvad vil annoncørerne sige til det osv.?

At det skulle forhøje abonnementsprisen med 2 pct., har jeg fra de samme kilder, som jeg har mine øvrige tekniske og halvtekniske oplysninger fra. Også det vil jeg meget gerne gå nærmere ind i, men det er klart, at forestiller man sig, at en avis som Berlingske Tidende eller Politiken skal udkomme som lydavis, og at grundudgifterne ved at fremstille en lydavis er dækket, vil det næppe blive så forfærdelig dyrt at abonnere på den avis, under forudsætning af, naturligvis, at alle abonnenter er med til at betale det, som det koster at udgive et lyd-dagblad til de blinde, læsehandicappede og svagsynede, og det kan jeg ikke forestille mig at alle abonnenterne ikke vil være indstillet på, i hvert fald ikke hvis jeg skal måle på den sympati, der her i Folketinget plejer at blive udtrykt for, at de blinde og svagsynede skal have samme chancer som os andre.

Men som sagt, jeg takker for debatten. Jeg vil godt sige til socialministeren til sidst, at jeg havde regnet med, at forslaget ville blive sendt til statsministeren eller kulturministeren, for det er jo egentlig ikke et socialt spørgsmål – selv om der ikke er noget ondt i sociale spørgsmål – men et informations-kultur-presse-spørgsmål. Jeg forstår imidlertid, at socialministeren har fået hjælp fra kulturudvalget til nogle af de vanskelige spørgsmål.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Der kan jo altid være vanskeligheder med at placere en sag, som i virkeligheden har tilknytning til flere ministerier, men jeg håber, det lykkes alligevel at videreføre diskussionen, selv om det nu er blevet socialministeren, der måske lidt ekstraordinært har overtaget denne opgave.